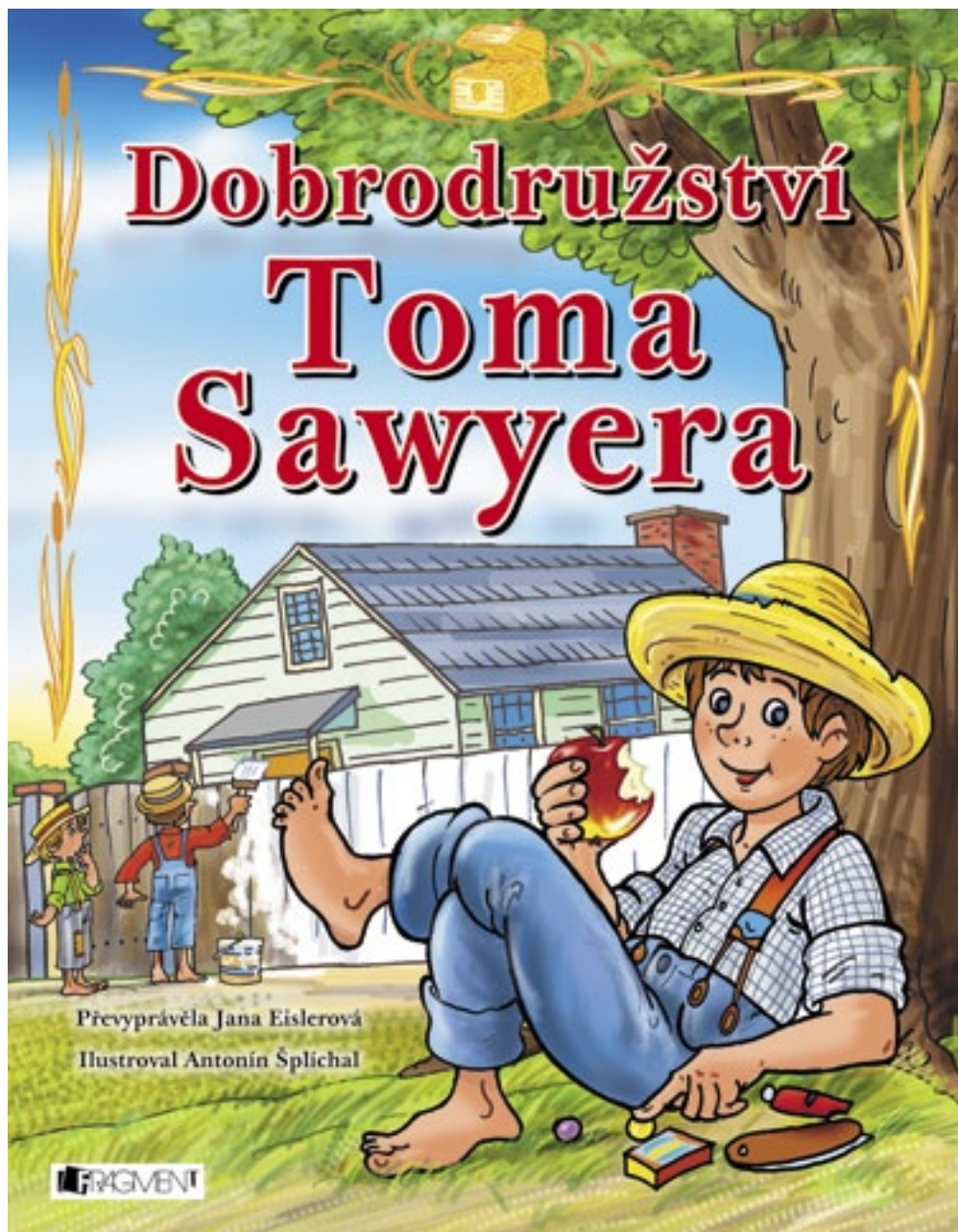

Dobrodružství Toma Sawyera

Převyprávěla Jana Eislerová

Ilustroval Antonín Šplíchal

FRAGMENT

Dobrodružství Toma Sawyera

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Martina Drijverová – Ježíš a jeho příběh

Robinson Crusoe – *převyprávěla* Jana Eislerová

Gulliverovy cesty – *převyprávěla* Jana Eislerová

Staré řecké báje a pověsti – *převyprávěla* Jana Eislerová

Babička – *převyprávěl* Petr Prouza

Dobrodružství Toma Sawyera – e-kniha

Převyprávěla Jana Eislerová

Ilustroval Antonín Šplíchal

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Obsah

Tom a teta Polly	4
Souboj a trest	6
Neznámá	8
Nedělní škola	10
V kostele	12
Huckleberry Finn	14
Becky Thatcherová	16
Dobrodružné výpravy	18
Strašlivé tajemství	20
Tomovo trápení	22
Teta léčí Toma	24
Piráti na Mississippi	26
Hrdinové na pustém ostrově	28
Dýmka míru	30
Návrat	32
Rytíř chrání dámu	34
Zkouška	36
Prázdniny	38
Soud	40
Hledači pokladů	42
Na stopě zločinu	44
Kde jsou Tom a Becky?	46
Bloudění	48
Konečně zase doma	50
Cesta za bohatstvím	52
A stejně se stanu loupežníkem!	54

Tom a teta Polly

Tome, Tome, kde jsi, ty uličníku!“ volala teta Polly a bezradně pobíhala po celém domě. Dokonce popadla koště a šmátrala jím pod postelí. Podařilo se jí vyhnat jen kocoura, ale Tom jako by se propadl do země. Tetičce náhle blesklo hlavou: „Ve spíži!“ Otočila se tím směrem a jen tak tak se jí podařilo chytit prchajícího Toma za šos kabátu. „Cos dělal ve spíži?“ Byla to zbytečná otázka, protože Tomovy ruce i umazaná pusa prozrazovaly jeho vinu. „Zakázala jsem ti chodit do spíže a už vůbec není dovoleno mlsat marmeládu!“ zlobila se teta a sháněla se po råkosce. Tom využil tetiny nepozornosti, vyšklubl se a utekl do zahrady.

„Mám s tím chlapcem jen trápení,“ stěžovala si tetička sama pro sebe, „neustále vymýšlí nezbednosti a zaslouží si trest. Kam na ty své nápady chodí? Když ho musím trestat, bolí mě srdce,“ povzdechla si. „I když je to rošťák, je to přece syn mé nebohé sestry, která mě před smrtí prosila,

abych se postarala o její chlapce. Tomův bratr Sid je klidný a tichý hoch, ale Tom každý den od rána do večera myslí jen na darebnosti.“

Bylo poledne a Toma čekalo odpolední vyučování. „Zase nepůjde do školy, ale k řece, a za to si zaslouží tentokrát ten nejpřísnější trest,“ slibovala v duchu teta Polly. Nemýlila se. Tom nešel do školy, ale šel se s kamarády koupat.

Tomovo rodné městečko leželo u Mississippi, největší a nejdelší řeky Spojených států. Tom a jeho kamarádi u řeky prožívali mnohá dobrodružství. Pozorovali velké kolesové parníky, které pluly po hladině z dalekého Pittsburgu až do New Orleansu a často zastavily i v místním v přístavišti. Některé vozily cestující, jiné dopravovaly náklady – balíky bavlny, uhlí, cukr a všelijaké jiné zboží. Když se Tom díval za odjíždějícím parníkem, sliboval si, že jednou navštíví všechna vzdálená velká města, kam parníky směřovaly a kde on nikdy nebyl.

„Zítra je sobota,“ oznámila Tomovi teta Polly, když poznala, že zase vynechal školu, „ostatní chlapci mají volno, ale tebe čeká celodenní práce.“ Tom vyslechl kázání, a když tetička odešla do kuchyně, tiše se vytratil na ulici. Jeden známý chlapec ovládal zvláštní způsob hvízdání a Tom cestou všelijak kroutil pusou a opíral jazyk o patro, až se mu konečně podařilo zapískat zvuky podobné ptačímu trylkování. Náhle se zarazil.

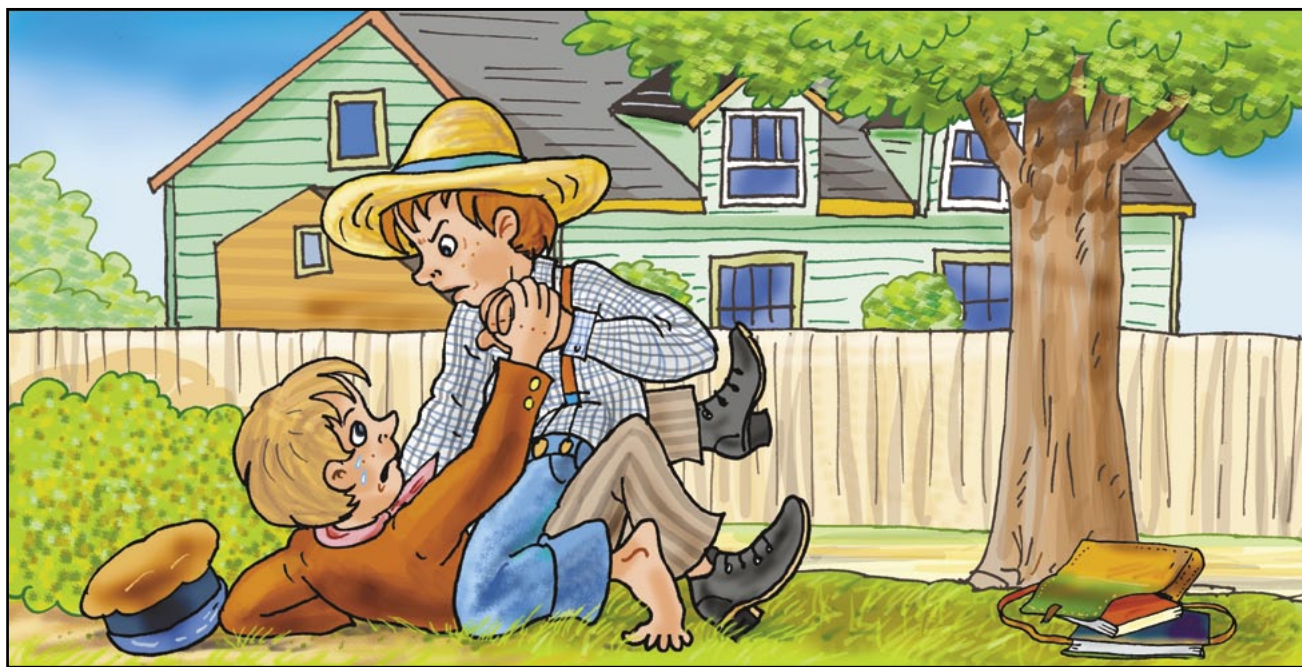
Proti němu kráčel cizí chlapec a Tom s úžasem pozoroval, že je oblečený a učesaný jako ve svátek. Měl pěkný kabát, dlouhé kalhoty a ve všední den měl dokonce i boty! Celou parádu korunovala pestrá vázanka pod bílým límcem. Přibližovali se k sobě. Tom neměl rád nastrojené panáky, ale zamrzelo ho, že se ve svém chudém oblečení nemůže neznámému rovnat. Rozhodl se pro boj.

Souboj a trest

Wkáže cizákovi, kdo tady vládne. „Že mě nepřepereš!“ křikl na neznámého. „Ty si troufáš,“ ušklíbl se neznámý. „Radši zmiz, nebo ti nařežu,“ vyhrožoval Tom. „To jsou řeči, jsi padavka a zbabělec,“ zněla výsměšná odpověď. To si Tom nemohl nechat líbit. Vrhhl se na nepřítele. V mžiku se oba váleli na cestě v prachu. Když se prach rozplynul, klečel Tom na svém soupeři a boxoval ho pěstmi. Chlapec se snažil osvobodit. „Pustím tě, až řekneš dost!“ rozhodl udýchaně Tom. „To se načekáš,“ pokusil se protivník o poslední odpor, ale pak se rozbřečel vzteky a našťavaně vykřikl: „Dost!“ Oba vstali a neznámý si oprašoval oděv. Dal se na ústup a sliboval Tomovi, jak si to s ním příště vyřídí.

Když Tom lezl oknem do svého pokojíku, byla už tma, ale teta Polly bděla. Jakmile uviděla jeho modřiny, šrámy a špinavé šaty, bylo jasné, že tentokrát Tom přísnému trestu neujde.

Ráno měl nachystaný kbelík s vápnem a štetku na dlouhé násadě. „Plot kolem zahrady potřebuje nový nátěr. Pracuj pečlivě, do večera musíš být hotov,“ nařídila přísně teta. Byl nádherný letní den. Tomovi připadalo, že se dřevěný plot táhne až na konec světa. S nechutí ponořil štetku do vápna a pustil se do práce.

Kolem právě procházel černošský chlapec Jim, kterého teta Polly poslala k pro vodu k obecní pumpě. „Jime,“ zkoušel Tom, „když budeš místo mě chvíli natírat, přinesu vodu a dám ti krásnou bílou mramorovou kuličku.“ „Paní Polly mi nařídila, že se cestou nesmím nikde zdržovat a hlavně nesmím místo pana Toma natírat, i kdyby mě stokrát prosil.“ Tom se nedal odbýt: „Jime, když budeš trochu natírat, ukážu ti svůj bolavý palec!“

To bylo lákavé, ale Jim odolal a zamířil k pumpě.

K Tomovi se blížil Ben Rogers a ukusoval z nádherného velkého jablka. Tom dostal nápad. Poodstoupil od plotu a začal zkoumat natřené plaňky. „Jdu se koupat,“ řekl posměšně Ben, „ale ty budeš asi radši makat.“ Tom dál prohlížel plot, jako by to bylo umělecké dílo. „Který chlapec má takové štěstí, aby mu svěřili tak důležitý a zajímavý úkol,“ nadhodil. Ben začínal Tomovi závidět. „Rád bych zkusil taky trochu natírat,“ řekl. „To nejde, nesmím tu práci svěřit nikomu nezodpovědnému,“ odmítl Tom. Ben se nedal odbýt: „Dám ti za odměnu své jablko!“ Tom se v duchu radoval, jak se mu plán daří. Velkomyslně mu předal štětku a vychutnával jablko. Těšil se, jak získá další dobrovolníky. Celý den chodili kolem známí chlapi. Nejprve se posmívali, ale nakonec každý zatoužil bílit. Tom se stal do večera boháčem. Získal papírového draka, mrtvou krysou, mosazný knoflík, kousek křídý a mnoho dalších pokladů. Uvědomil si, že člověk vždy touží po tom, co je nedosažitelné, a to, co je nutné udělat, je tvrdá práce.

Neznámá

Teta Polly se nestačila divit, když spatřila vzorně natřený plot. Tom dostal šťavnaté jablko a směl si jít hrát. Na návsi se mezi mnoha dalšími chlapci objevil Tomův nejlepší kamarád Joe Harper. Tom a Joe hned uspořádali bitvu dvou armád – oba dva se prohlásili za generály a z přítomných chlapců postavili dvě armády. Vojska se proti sobě zuřivě vrhla. Generálové opodál pozorovali boj a udíleli rozkazy. Když konečně Tomova armáda slavně zvítězila, dohodli se generálové, kde a kdy se bude konat další bitva. Potom se vojáci rozešli a Tom také zamířil k domovu.

Když míjel dům advokáta Thatchera, spatřil v zahradě neznámou dívku. Byla tak krásná, že se Tomovi zastavilo srdce. Andělská tvářička, modré oči, zlaté vlasy spletené do dvou copů, bělostné letní šatičky. Z Tomova srdce se okamžitě vypařila Amy Lawrencová, o které byl dosud přesvědčený, že ji má nejraději na celém světě. Dlouho se snažil získat její obdiv, a když se mu to konečně podařilo, byl nejšťastnějším chlapcem pod sluncem. A teď bylo v jediné chvíli všechno pryč.

Když se neznámá podívala na Toma, snažil se ze všech sil upoutat její pozornost. Všelijak se předváděl a jeho kousky se chvílemi blížily akrobacii.

Dívka se však k němu náhle otočila zády a odcházela do domu. Tom byl zklamaný. V poslední chvíli, než úplně zmizela ve dveřích, hodila směrem k němu květ macešky. Tom se zaradoval, ale nechtěl, aby viděla, že květinu zvedl. Teprve když se za neznámou zavřely dveře, sebral macešku a jako nejdražší poklad si ji připnul k podšívce kabátu.

Doma u večere se Tom pokoušel ukrást z cukřenky na stole kus cukru, ale dostal od tety Polly přes prsty. „Tetičko, proč si Sid může brát cukr, a já ne?“ zeptal se. „Je to hodný chlapec a netrápí mě pořád jako ty,“ zněla její odpověď. Když teta na chvíli odešla z místnosti, popadl Sid cukřenku, aby Tomovi předvedl, že si může nabrat cukru, kolik chce. Ale cukřenka mu vyklouzla z prstů a rozbila se na kusy. Jakmile tetička spatřila tu pohromu, popadla Toma a v příští vteřině už dostával pořádný nářez. „Tetičko, proč mě bijete, cukřenku rozbil Sid,“ bránil se Tom. Očekával, že se teta omluví, ale nedočkal se. „Škoda rány, která padne vedle,“ řekla teta místo toho.

Člověk špatně snáší nespravedlnost a křivdu. Tomovi bylo, jako když ho opaří. Litoval sám sebe a v duchu si představoval, že zemřel a že tetička Polly s výčitkami svědomí běduje nad jeho mrtvým tělem. Usínal a ptal se sám sebe, zda by ho krásná neznámá dívka alespoň trochu politovala, kdyby věděla, jak nespravedlivě byl potrestán.

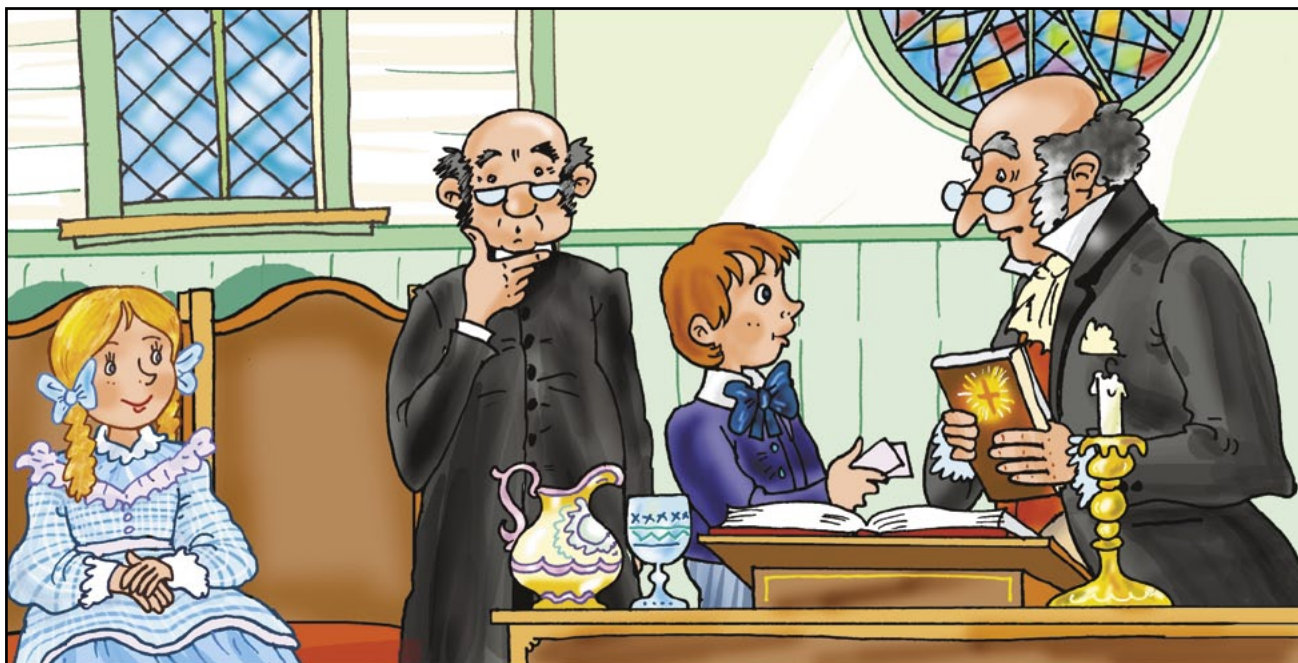
Nedělní škola

Ráno teta nařídila, aby se chlapci připravili do nedělní školy. Náboženství se tehdy nevyučovalo ve škole, ale děti v neděli dopoledne chodily do nedělní školy, která patřila ke kostelu. Tom nedělní školu nenáviděl. Probíraly se tam příběhy z bible a žáci se museli učit z paměti důležité myšlenky. Kdo správně odříkal dva verše z bible, dostal od ředitele modrý lístek. Deset modrých lístků se dalo vyměnit za jeden červený a žlutý lístek měl cenu deseti červených. Jen málokdo se mohl pyšnit tím, že získal deset žlutých lístků. Takový hrdina byl odměněn v kostele před zraky všech věřících biblí. Pro Toma však znamenalo biflování veršů velké trápení. Než odešli do kostela, dohlédla teta na Toma, aby se pořádně umyl a učesal. Pak se musel obléci do svátečních šatů a dokonce si about boty.

U kostela Tom oslovil svého kamaráda: „Bille, máš žlutý lístek? Zač bys ho prodal?“ „Co dáš?“ zajímal se Bill. „Kus pendreku a háček na ryby.“ Obchod byl rychle uzavřen. Stejná scéna se opakovala ještě několikrát. Tom směnil cennosti získané při natírání plotu za žluté, červené i modré lístky. Netoužil po biblí, ale po slávě a senzaci.

Když se všichni usadili do kostelních lavic, pronesl ředitel školy

slavnostním hlasem svůj obvyklý projev. Děti pochválil, ale i pokáral, neboť mnozí chlapci, především Tom, zlobili a všelijak se poštuchovali.

Během proslovu vešla do kostela vzácná návštěva: advokát Thatcher se svým bratrem, krajským soudcem. Tak důležitou osobu viděli obyvatelé malého města poprvé, a proto vzhlíželi k soudci se zbožnou úctou. Za soudcem kráčela jeho žena a za ruku vedla malou dcerku. Tom poznal svou neznámou ze včerejška. Soudce a jeho rodina se usadili na čestném místě. Když skončila pobožnost, vyzval ředitel žáky, aby předstoupili ti, kteří získali tolik lístků, že si zaslouží odměnu. Povzbudivě hleděl na snaživce a premianty, ale nikdo z nich se nehlásil. K všeobecnému překvapení nakonec předstoupil Tom a předložil své lístky, jejichž počet vyrazil řediteli dech. Lístky však byly právě a ředitel mu musel udělit odměnu, i když věděl, že Tom by si mohl zasloužit bibli nejdřív tak za deset let. Sám velký soudce byl požádán, aby bibli Tomovi předal. „Tomáši Sawyere“ řekl, když se dověděl chlapcovo jméno, „pamatovat si dva tisíce veršů je úctyhodný výkon. Pochlub se svými vědomostmi. Jistě znáš jména všech dvanácti apoštolů. Pověz nám jména prvních dvou.“ Ředitel tušil, že bude ostuda. Tom vyslovil jediná dvě jména, která si z bible pamatoval: „David a Goliáš.“

V kostele

Na nedělní bohoslužbu se schází celé městečko. Znamý advokát, chudý poštmistr, místní krasavice, prodavači, úředníci i důstojní měšťané s rodinami. Všichni ve svátečním. Sid, Mary a Tom se usadili vedle tety Polly.

Modlitby a kázání Toma nudily. Kněz pokaždé strašil věřící ohněm a mukami pekelnými. Odříkával předlouhý seznam hříchů, za něž nehodní propadnou pekle. Toma napadlo, že vyvolených, kteří se budou smět po smrti radovat v nebi, bude asi jen hrstka. Kázání bylo nekonečné, někteří věřící začali klimbat. Na Tomův rukáv usedla moucha a Tom soustředil veškeré úsilí na to, aby ji chytil. Podařilo se, ale přísný tetiččin pohled ho donutil mouchu zase pustit.

Pak opatrně vyndal z kapsy jeden ze svých pokladů – malá krabička skrývala velkého černého brouka s ohromnými kusadly. Říkali mu „štípák.“ Jak brouk ucítil volnost, zakousl se Tomovi do prstu. Chlapec ho setřásl, a brouk spadl do uličky mezi lavicemi. Ležel na zádech a nemohl utéci. Všiml si ho malý pudlík, který patřil jedné z místních dam. Opatrně brouka obešel a začal do něj strkat tlapkou. Bavil se nejen Tom, ale také ostatní potlačovali smích. Když pudlík přiblížil k broukovi čumák, brouk nelenil

a stiskl kusadla. Ozvalo se hlasité zavytí. Pes zatřásl hlavou a odhodil „štípáka“ tak, že spadl zase na záda. Pak o něj ztratil zájem. Pozoroval mouchy a na zemi uviděl mravence. Na brouka úplně zapomněl a dokonce si na něj sedl. Znovu bolestně zavyl do kostelního ticha a upaloval i s broukem z kostela ven. Tom musel uznat, že každá bohoslužba nemusí být úplně nudná.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.